

Тукъ-тамъ въ снѣжното поле се тулѣха кжшурки и коминитѣ имъ пушаха синкавъ димъ. Всичко мълчеше. Момчетата усилиха крачки и скоро минаха презъ селцето въ политѣ на планината. Сега вече почваше стръмното. Снѣгътъ стана по-гъстъ, и леденъ вѣтрецъ полѣхна. Минаха край воденицата. Изведнажъ Бѣлчо, който бѣгаше напредъ, спрѣ, зарѣмжа и се озъби.

Момчетата забързаха къмъ кучето. До единъ трѣнакъ край пѣтя Бѣлчо — цѣлия наеженъ, почна да лае. На една крачка до него, настрѣхнали, като че

цѣлитѣ отъ бодли, две черни котенца, изгърбени, облепени отъ страхъ, съскаха непрекъснато.

— Бѣлчо! Маршъ! — извика Слави и помами котенцата: — Писю-писю!...

— И-ихъ, че сж мѣнички! И съвсемъ черни, сжщински арапчета! Какъ ли сж дошли тукъ, бате Славе? — извика Даню.

— Дошли! Котка ходи ли по къра бе, умнико! Не виждашъ ли, че сж ги изхвърлили тукъ! Тю, какъ не го бѣше грѣхъ този, гдето ги е оставилъ!... — въздѣхна Слави.

— Ами сега? Какво да правимъ? — попита Даню.

Дветѣ котенца вече се бѣха успокоили и Слави почна да ги милва. Бѣлчо приближи, подуши ги отдалечъ — и той завъртѣ опашка.

Слави сбра вежди и се замисли. После изведнажъ махна съ глава, засмѣ се и отсѣче:

— Даню! Знаешъ ли ти, че черна котка — и отгоре на туй намѣрена — е късметъ! Питайкогото щешъ, ще тикаже! Вземай едното коте, азъ другото, и хайде! Не бива да си оставяме късмета — и хемъ срещу Нова година!

— И азъ сжщото щѣхъ да кажа, бате Славе! — ухили се Даню и взе котенцето. — Боже, ами че тѣ — още малко и щѣли да замръзнатъ! Горкичитѣ!

